

ρυθο των ανθρώπων, ανατριχιάζει από λαχτάρα...

"Α, όχι, δεν είχε δική του το θαυμάκινο τριαντάφυλλο. Οι άνθρωποι θα ήσαν πιο άραιοι και πιο φανταχτεροί απ' τα λουλούδια. Κι' ούτε κακοί μπορούσε να είναι...

Τό γιασεμί ήταν πειά θέατο γι' αυτό και δεν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή να τους αντικρύσει.

Τί ύποδοξη πού θα τού κάνανε, αλήθεια! Γιατί δεν ήταν δυνατόν να συμβή άλλοιδ'...

Πάντως οι άνθρωποι θα ήσαν πιο καλοί απ' τις τοικνίδες του κήπου πουούουν την κακή συνήθεια να κεντούν τά γυμνά πόδια των λουλουδιών, έτσι, καλέ, χωρίς λόγο και άφορη!

"Ακους εκεί!...

Πέρασαν κάμποσες ημέρες ακόμα. Η θοοιά πότιζε κάθε πρωί τό γιασεμί κι' έφευγε αδιάφορη γιά τά δεινρά του και τις έπιθυμίες του.

Η κορυφή του τοίχου δεν άπείχε τώρα παρά λίγους πόντους, Τό γιασεμί άγωνιούσε.

Α γο ακόμα και θάφτανε ως εκεί και θα κρεμούσε απ' έξω τά λευκά του άνθη και θ' άνη κρυζε τό μεγάλο κόσμο, τούς ανθρώπους πού τούς φανταζότανε σαν μεγάλα - μεγάλα λουλούδια, με ψηλό, χοντρό κοτσάνι.

Τώρα τό γιασεμί ούτε καταδεχόταν να κυττάξη κάτω στον κήπο. Τέντωνε τό λαιμό του ψηλά κι' είχε τό νού του έξω στο δρόμο πού άντηχούσε απ' τις φωνές των παιδιών.

Όστε γι' αυτε να κυττάξη τό έλικε τριαντάφυλλο, πούγε τόσο άπαισιόδοξες ιδέες.

Πέρασαν ακόμα λίγες ημέρες.

Τί άγωνία και τί άνυπομονσία!

Α γο ακόμα και τό γιασεμί θα ράμφιζε τον άέρα, πάνω απ' τό μαντρότοιχο...

Δεν χρειαζόταν παρά μιάς νυχτιάς ύπομνη ακόμα, λίγη δροσιά, ένα τίναγμα των θλαστών και τό άνυπόμονο λουλούδι θα κρεμόταν έξω στο δρόμο.

Κι' αυτό συνέθη ένα πρωί, ένα μουντό πρωί, πού ο ούσανός ήταν σαν ένα μεγάλο γαλανό μάτι θουρκωμένο από άβδασταχο πόνο και στον άέρα πτερούγιζαν πένθιμες ή μελάνιες των ψηλών καμπαναριών της πολιτείας.

Ήταν Μεγάλη Παρασκευή.

Τό γιασεμί παραξενεύτηκε. Μιά πτωχική κι' άνετήγητη λυπη είχε καθίσει και στη δική του τη καρδιά.

Μά γιατί χτυπούσαν

έτσι ή καμπάνες;

Κι' ο ούσανός;

Γιατί τοιμαζόταν να κλάμη;

"Όστόσο τό γιασεμί

δεν κρατήθηκε πειά.

Σάλεψε άνάερα γιά να

διώξη τις θλιφερές σκέψεις

πού τού θασάνιζαν,

έδωσε μιά, άλλη μιά

ακόμα, έδωσε ένα χέρι

κι' ο άερας καλόβολο και πρόθυμο και τό φιλοπεριεργό άνθος πούγε τόσες και τόσες άπορίες κρεμάστηκε έξω απ' τό μαντρότοιχο!...

—Μπα!...

Τί άσχημα πού ήταν έδω!...

"Ο δρόμος ήταν γκρίζος και γεμάτος σκόνες.

Δεν είχε ούτε ένα πρασινο ταπέτο άπάνω του.

Τι φτώχεια, καλέ, και τί άκαλαισθησία!...

Και πόσο άβολο και σκυθρωπά τά σπίνια γι' αυτε!

Τό γιασεμί θυμήθηκε τό έλικε τριαντάφυλλο. Λές

νάχε δική και να μίλησε σωστά;

Μά όχι, όχι, γιά περιμενε να δοϋμε καλύτερα...

...

Μιά κατοίκα, μ' ένα μοσι στρατιωτικό θύηκε

τόρα απ' τό αντικρινό οικόπεδο πού ήταν γεμάτο

σκουπιδια κι' άκαταστασία και κακονοικοκυρωσύνη.

Ζώγωσε στον τοίχο, τέντωσε τό λαιμό της και

κυττάζε τό γιασεμί...

Και τό γιασεμί, άν και θρισκόταν πού ψηλά, σε

σιγουριά, ανατριχιάσε σύγκορμο.

Φοβήθηκε.

Τό κύτταζε τόσο λαίμαργα αυτή ή καταραμένη

ή κατοίκα, πούμιαζε σαν αυταγαματάρχης με τό

μοσι της!...

—"Ας είνε, σκέφτηκε τό γιασεμί. Πρέπει να μην

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στά 1922, ο τιμάρθιος της ζωής στη Βιέννη, έφτασε σε ύψη κυριολεκτικώς δυσθεώρητα. Ξεπέρασε και τον Ρωσικό τιμάρθιο ακόμη κι' άποτέλεσε ρεκόρ άνυπερβλήτο ως τώρα. Τούτο πολύ είχε ξεπέσει ή άδυστριακή κορώνα και τόση άκρίβεια επικρατούσε στα τρόφιμα και τόση έλλειψις στο κρέας ιδίως, ώστε γιά ν' αγοράσει κανένας μιά όκά κρέας, ήθελε ποσόν χρημάτων ες ή η ν τ α χ ι λ ι ά δ ε ς φ ο ρ ε ς περισσότερο απ' ότι θα ήθελε προπολεμικώς!

Τό μάτι ενός καλού άναγνώστου, κατά στατιστική διακεκριμένου "Αγγλου οφθαλμολόγου, "άρπάξει" δεκατρία γράμματα στο δευτερόλεπτο.

Στη Σουηδία, ποτέ δεν γίνεται γάμος ήμέρα Πέμπτη. Τήν θεωρούν "εγρουσούκινη", όπως έμεις την Τρίτη.

Στους "Ιαπωνέζικους γάμους" όστερα απ' την καθαυτο γαμήλιο τελετή, έπακολουθει πάντοτε μιά όλλη, πολύ συγκινητική γιά τούς "Ιάπωνας τουλάχιστον": "Η νεόνυμφος καίει μόνη της, μπροστά σ' έλους τούς καλεσμένους, όλα τα παιχνιδάκια πού είχε κι' έπαίξε, όταν ήταν μικρή!

Γι' αυτό, ποτέ ή κοπέλλες δεν πτούν τά παλιά ή χαλασμένα παιχνιδια τους εκεί. Τα διατηρούν με θρησκευτική ευλάβεια, όσο νάρθη ή ώρα του γάμου των.

"Η πρώτη πράξις στην όποια προέβησαν ή Γερμανίδες "εσοφραζέτες", όταν πρωτοπαρουσιάστηκε αυτό τό "εφρούτος" και στη Γερμανία, ήταν να πετάξουν τη θέρα τους, ή παντρεμένους φυσικά: Κι' ο λόγος, γιάτι ή θέρα—κατά τη γνώμη τους—είνε τό σημείο της δουλείας των στον άνδρα!

Τά τριαντάφυλλα, κατά την άρχαιότητα, ήταν τά σύμβολα της σιωπής.

Οι περισσότεροι κροκόδειλοι τό κόσμου δεν υπάρχουν στον Νελλο ποταμό, όπως νομίζεται γενικώς, αλλά στη Φλωρίδα της "Αμερικής

"Ενα άναμμένο ράμφος γκακιού, συνηθισμένου μεγέθους, έοδύει όσο δευγόνο όσο τέσσερες άνθρωποι μαζί. Γι' αυτό και θεωρείται θλασθερώτατο στη ύγεια, τό είδος αυτό

τού φωτισμού και μάλιστα γιά κλειστούς χώρους.

τά χάνω γιά ψύλλου πηδήμα. Σε λίγο θα δω τούς ανθρώπους. Τί εύτυχια, θέε μου!...

Και λοξοκότταζε την κατοίκα ειρωνικά πού έστεικε ακόμα κάτωθε του κι' αναασούσε τον άέρα...

Στό δρόμο άντήχησαν άξφανα τρεχάματα και φωνές, κακό κι' άλαλητό.

—Οι άνθρωποι! σκέφτηκε τό γιασεμί, με συγκινησι.

Ναι! "Ήταν μιά συντροφιά παιδιών και κοριτσιών. Κατηφόρισαν στο δρόμο, πηδώντας σαν άγριο-κάτσια και σάθαναν κάτω απ' τό μαντρότοιχο.

"Ενας μικρός άντρωσε τό γιασεμί. Τό έβειξε και στούς άλλους κι' άρχισαν να ξεφονίζουν δαιμονισμένα. Ρίχτηκαν βστερα, πάτησαν δ' ένας πάνω στον άλλο, άπλωσαν άπότομα τά χέρια τους, φούχτωσαν τό άθδο κι' άπεροκεπτο άνθος, τό τράθηξαν άγρια και τό κόπανε!...

Μά τό γιασεμί δεν πρόφτασε να πονέση. Είχε λιποθυμήσει από τρομάρα. άπ' τη στιγμή ποδε τόσα χέρια ν' άπλώνονται άπάνω του άγρια κι' άμειλικτα, σαν δρεπάνια κακού και έξαφνο θανάτου..

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

